

*Klaniam sa Ti, Bože
(večerná modlitba)*

Redakcia - 3

Zanietení pre Ježiša Krista, venujeme sa mladým.

Formácia - 4

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:

6. Kľaniam sa Ti, Bože (večerná modlitba). Klopanie na dvere dňa, ktorý sa už uzatvára.

Abeceda rodiny - 5

E ako Eucharistia.

Saleziánski blahoslavení a svätí - 7

9. február: **Euzébia Palominová Yenes** FMA, blahoslavená.

Rodinná kronika - 9

- ADMA v Kolumbii.
 - Nový rok s rodinou – Materská ADMA.
 - R. D. Del Kongo - Výzva k jednote a solidarite v saleziánskej rodine dona Bosca Ngangi.
-

Úmysel modlitieb na tento mesiac - 10

Za kňazské a rehoľné povolania.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOĽNÍCKU ČINNOSTĚ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. Vpredmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). *Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.*

Zanietení pre Ježiša Krista, venujeme sa mladým

Drahí priatelia, vstúpili sme do srdca tohto jubilejného roka, pričom sme prijali pozvanie pápeža Františka, aby sme boli pútnikmi nádeje, tak ako znejú slová Hesla na rok 2025, ktoré sú jeho ozvenou: **„Ukotvení v nádeji, pútnici s mladými“**.

Práve sme prežili intenzívny a významný mesiac pre našu veľkú saleziánsku rodinu, akým január zvyčajne býva. Najskôr sa konali Dni spirituality: stretnutie, na ktorom sme sa symbolicky zhromaždili na Valdoccu, aby sme prijali Heslo na rok 2025 a zanesli ho do ďalších krajín sveta. Potom sme slávili sviatok svätého Františka Saleského - 24. januára - a napokon sviatok svätého Jána Bosca - 31. januára.

Všetko dôležité momenty, ktoré nám prozreteľne na začiatku roka pomáhajú zastaviť sa, vrátiť sa k počiatkom našej charizmy, k podstate saleziánskeho ducha, ktorý, ako nám to pripomína heslo, **je duchom plným nádeje**. Don Bosco bol obrom nádeje a plody jeho práce boli vždy plodmi nádeje.

A tento rok je osobitným rokom práve na „návrat“ k počiatkom, ak si uvedomíme, že je to aj 150. výročie prvej misijnej výpravy dona Bosca, a že v týchto dňoch sa otvára 29. generálna kapitula saleziánskej kongregácie s názvom: **„Nadšení pre Ježiša Krista, zameraní na mladých ľudí. Za verné a prorocké prežívanie nášho saleziánskeho povolania“**.

Myslíme si, že celá saleziánska rodina sa musí v tejto delikátnej a dôležitej chvíli zhromaždiť okolo spoločnosti saleziánov. Chceme, aby sa celá ADMA vo svete zjednotila okolo tejto dôležitej udalosti a zverila v modlitbe Márii, Pomocnici kresťanov, prácu účastníkov kapituly a požiadala ju, aby sa prihovárala, aby Pán prostredníctvom svojho Ducha Svätého obnovil srdcia, osvietil myseľ a usmernil rozhodnutia pre dobro mladých, saleziánov a celej saleziánskej

rodiny. Modlime sa, aby generálna kapitula bola časom vďačnosťou Bohu, ale aj prehodnotením nášho života, pretože nič tu na zemi nie je večné, a aby sme mali odvahu denne začínať odznova.

Chceme tiež využiť príležitosť tejto stránky, *aby sme ešte raz poďakovali otcovi Angelovi Artimemu za to, že viedol spoločnosť v týchto rokoch, a otcovi Stefanovi Martogliovi – spolu s celou generálnou radou – za jeho prácu pre saleziánov v tomto prechodnom období.*

Pán určite požehná ich službu a lásku k mladým ľuďom na celom svete. Chceme poďakovať všetkým saleziánom sveta, ktorí sú vždy pripravení, ako povedal don Bosco, „znášať horúčavu a zimu, smäd a hlad, únavu a pohrdanie, kedykoľvek ide o Božiu slávu a spásu duší“. Nakoniec sa chceme modliť za povolania, aby sa mnohí mladí mohli ešte stretnúť so svojím „donom Boscom“ v dnešnom svete, objaviť, že sú milovanými deťmi, a radostne otvoriť svoje srdcia dokorán Kristovi.

Páter Gabriel Cruz Trejo, SDB
Duchovný animátor ADMA Valdocco

Renato Valera,
Prezident ADMA Valdocco

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:

6. *Klaniam sa Ti, Bože (večerná modlitba).* Klopanie na dvere dňa, ktorý sa už uzatvára

Večer je delikátny čas, veľmi vzácny pre rovnováhu rodinného, ale aj duchovného života. Večer pripomína, že všetko na tejto zemi má koniec, presne tak ako aj my. Je dobré pre nás občas si to pripomenúť, aby sme si uvedomili, že na tomto svete nie sme večne, ale prechádzame ním len ako pútnici. To všetko nás učí, aby sme nebrali seba a svoje obavy príliš vážne. A to je tiež veľmi osožné.

Večer je teda časom intimity, keď sa rodiny opäť stretávajú a pociťujú potrebu zdieľať sa, prejavovať vzájomnú náklonnosť. Niečo podobné platí aj o duchovnom živote. Pre kresťana je tento večer „manželskou chvíľou“, v ktorej sa môže privinúť k Pánovi, cítiť ho ako svojho a cítiť, že sme všetci jeho. Preto večer, takmer prirodzene, zmieruje modlitba. Ak sa potom touto modlitbou podarí spojiť celú rodinu, úžitok sa zdvojnásobí, pretože takáto rodina pochopí, že to nie je len o nej samej, že totiž v nej tajomne a diskkrétne prebýva Boh. Deti to chápu inštinktívne, často lepšie ako dospelí.

Takže spoločné recitovanie večernej modlitby je veľmi vítané.

Klaniam sa ti, môj Bože

a milujem ťa celým srdcom.

Ďakujem ti, že si ma stvoril a urobil kresťanom a že si ma v tento deň zachoval v zdraví a milosti.

Odpusť mi všetko zlé, čo som urobil, a ak som urobil niečo dobré, prijmi to odo mňa.

Chráň ma pri odpočinku od všetkého zla.

Tvoja milosť nech je vždy so mnou i s mojimi drahými.

Amen.

Asi polovica textu je rovnaká ako v ranej modlitbe. Zamerajme sa teda na výrazné prvky, ktoré súvisia s večerným časom.

V určité dni, keď sa dožijeme večera, je to, ako keď vychádzame na pevninu zo strokotanej lode. Teraz sme už v bezpečí a obzeráme sa späť, na to rozbúrené more, do ktorého sme boli ešte pred krátkym časom ponorení a ktoré sme nejakým spôsobom preplávali.

V znovuobjavenom pokoji večera potom spontánne prichádza vďačnosť: **Ďakujem... že si ma v tento deň zachoval.**

Po príchode večer domov máme veľa dôvodov na vďačnosť: to, že sme zostali napriek všetkému verní, aj keď s nejakými modrinami, je možno tým najväčším dôvodom. A zatiaľ čo ďakujeme Bohu za to, že nás zachoval počas celého dňa, ktorý sa končí, spontánne ho prosíme, aby urobil to isté pre ten ďalší, v reťazi, ktorá spája celý život. Takto sa, deň po dni, stávajú možnými aj tie najťažšie predsavzatia a otvárajú sa cesty k tomu, čo sa predtým zdalo nedostupné. Každý deň je trochu ako miniatúra života: každý deň akoby prežívame obdobie ľudského života v menšom meradle: ráno s jeho niekedy prehnanými sľubmi (to je mladosť), horlivosť a práca poľudnia, ale aj strnulosť skorého popoludnia (to sú krízy zmyslu zrelosti, keď sa v dospelosti stávame väzňami šedej prítomnosti, ktorá sa zdá nekonečná); a nakoniec znovu objavujeme pokoj večera (to je staroba), ktorý je predohrou k tichu noci (symbolický odkaz na smrť). Deň života, ak sa na to pozrieme večer, sa vždy zdá taký krátky! Preto je príchod večera trochu ako očakávanie našej smrti a v istom zmysle príprava na ňu včas. Každý večer nám ponúka príležitosť nadviazať kontakt s naším koncom, s našou smrťou, a odovzdať ju Bohu ako najvyšší akt obety. Potom pochopíme odporúčanie duchovných učiteľov *uzavrieť deň tak, ako by sme chceli uzavrieť svoj život.*

Na konci života totiž človek múdrejšie posudzuje rozhodnutia urobené v mladosti, niekedy s bolestnou ľútosťou. Takže večer, keď sú už emócie nečinné, môžete pokojnejšie zhodnotiť deň a jasne rozpoznať, čo bolo dobré.

Tu sa teda vďačnosť spája s úprimnou prosbou o odpustenie: **Odpusť mi všetko zlé, čo som urobil, a ako som urobil niečo dobré, prijmi to odo mňa.** áto veta očividne predpokladá spytovanie svedomia. Je dobré si uvedomiť, že toto je modlitba, nie cvičenie v psychologickéj sebaanalýze. Musí sa preto zachovať tón dialógu, aby sme si pripomenuli deň prežitý spolu s Bohom a rozpoznali Božie návštevy v konkrétnych životných okolnostiach.

(M. Panero, Nella tenda del convegno, Ancora, Rím 2023, s. 102 – 103).

Je také krásne, keď si spytujeme svedomie, necítíme sa rovnocenní s Bohom! Skutočná vďačnosť spočíva v tom, že si uvedomíme, že sme s Bohom vždy „v červených číslach“, a napriek tomu nás to nenaplní hanbou, ale skôr sa cítime vyzvaní intenzívnejšie milovať Toho, ktorý nás prvý miloval a naďalej nám odpúšťa.

„Je to autentické duchovné cvičenie, ktoré si netreba myliť s hľadaním nedostatkov alebo so žalostným zoznamom nedostatkov, ktorý nás z dlhodobého hľadiska frustruje, pretože len potvrdzuje našu priemernosť. Východiskový bod je iný: ani nie tak spáchané hriechy, ale skôr *Boh, ktorého sme urazili a zranili svojimi hriechmi*. A to je veľmi odlišná vec!

Ak sa verne praktizuje spytovanie svedomia, umožňuje nám prístup k experimentálnemu poznaniu seba samého vo vzťahu k Bohu, stavia človeka do pozície, aby sa učil zo života, odhaľujúc duši veľké zákony, ktoré riadia duchovný život a ktoré postupne duša objavuje sama, pod vedením Ducha, ktorý ju už vycvičil, aby ich praktizovala, ešte predtým, ako ich úplne spozná. Duša sa tak naučí venovať pozornosť emocionálnym záchvevom, ktoré v nej vyvolávajú vonkajšie udalosti (vášne, pocity, dominantné náklonnosti), pretože v duši sa za jediný deň deje viac vecí, než vníma okolo seba svojimi zmyslami. Večerné spytovanie svedomia je teda predovšetkým obdivuhodnou praxou na to, aby sme zažili *nové pokánie*, aj keď to môžu byť obvyklé nedostatky: nový a živší je spôsob, akým človek začína vnímať *Pánovu zranenú a neopätovanú lásku*“

Paradoxne, *pripomínanie si svojich hriechov nás udržiava pokornými, malými, a preto blízkymi Bohu*. A aj keby sa v ten deň vyskytla nejaká dobrá príležitosť, nebude to dôvod chváliť sa; skôr sa môžeme cítiť ako chudobná vdova z evanjelia (porov. Mk 12,41-44), keď hodíme svoj malý groš do pokladnice zásluh Cirkvi, bez toho, aby sme si niečo nárokovali, uspokojíme sa len s prácou v Otcovej vinici, pretože to je už najvyššia odmena.

Ten, kto zaspáva s týmto duševným nastavením, je pokojný a všetko ostatné, čo je nad ním, zveruje Bohu: **Chráň ma pri odpočinku od všetkého zla.** Tu je posledná prosba modlitby „Klaniam sa Ti, Bože,“ ktorá znie ako slávnostný akt dôvery, ktorým sa ponoríme do Božieho pokoja predtým, než zaspíme. Spánok desí, a to nielen deti, pretože je to niečo nebezpečne podobné smrti. Potrebujeme byť chránení v spánku, mať niekoho, kto na nás dohliada, keď sa o seba nedokážeme postarať. Aká útecha je spoliehať sa na Božiu vernú starostlivosť! Čeliť s ním temnote noci, poslednej hodine nášho života, s istotou, že padneme do náručia najmilšieho zo všetkých otcov.

Don Marco Panero, SDB

Abeceda rodiny

E ako *Eucharistia*

Z celej rodinnej abecedy je to nepochybne najdôležitejšie písmeno! Bez Ježiša – on sám nám to jasne hovorí – „nemôžeme nič urobiť“. Bez Eucharistie sa naša láska neudrží. Bez účasti na jeho obete sú aj tie najdrahšie city ochromené alebo sa rozpadávajú. Naopak, s ním, s jeho darovaným telom a jeho preliatou krvou, môže dielo rodinnej lásky so svojimi pôvabmi a drámami, radostami a smútkami, bremenami, ktoré nesieme, a krížmi,

ktoré nás prevyšujú, uspieť dobre, nad všetky naše zásluhy a túžby.

Eucharistické vykúpenie rodiny

Všetkým je jasné, že rodina dnes riskuje, že skončí buď v rukách trhu, ktorý ju interpretuje ako systém potrieb, ktoré treba uspokojiť; alebo pod optikou odborníkov, ktorí ju vidia ako systém vzťahov, ktorým treba ponúknuť blahobyť; alebo pod údermi

ideológie, ktorá ju redukuje na kultúrnu konštrukciu bez prirodzených alebo náboženských odkazov. Málokto uznáva originalitu rodiny ako prvotného miesta života a prvej bunky spoločnosti. Rozmery rodinnej reality sú doslova roztrhané na kusy: sexualita sa redukuje na sexuálne privilégium, manželské puto sa zľahčuje vo všetkých smeroch, rodičovské väzby sa javia ako represívne, deti sú viac rozmaznávané ako vychovávané, rodinná inštitúcia je kultúrne okrajová a bez politického vplyvu.

Aby sme to mohli napraviť, je potrebné rozhodne sa vrátiť k perspektíve Božej lásky, pretože iba v jej prameňoch nachádza ľudská láska svoj základ, vykúpenie a naplnenie. Aj preto, že kritika tradičných rodinných väzieb nie je úplne nesprávna, keď ju mnohí vidia prázdnu, bez Boha: naozaj, čo je rodina zbavená Božej lásky? Nie je to často miesto, kde sa milujeme príliš alebo príliš málo? Kde sebecký záujem mení milostné väzby na obchodné vzťahy? Kde ľudia namiesto toho, aby dozrievali, upadajú? Kde sľuby lásky a najkrajšie city ustupujú trpkým sklamaniam a hlbkej nevraživosti?

Eucharistia ako svadobné tajomstvo

Dobrou zvesťou evanjelia, ktorá je už nejaký čas predmetom veľkej pozornosti v úvahách a kázaniach Cirkvi, je, že medzi manželstvom a Eucharistiou, alebo všeobecnejšie medzi rodinným spoločenstvom a eucharistickým spoločenstvom, existuje veľmi hlboké puto. Už teraz je pozoruhodné, že celý Boží plán má svadobnú formu: Písmo sa začína stvorením muža a ženy "na Boží obraz a podobu" a končí sa víziou "Baránkovej svadby". Rovnako pozoruhodné je, že celé dejiny spásy sa odohrávajú ako zmluva lásky "z pokolenia na pokolenie": aj Ježiš, večný Syn Otca, vďačí za svoje človečenstvo rodokmeňu, v ktorom je prítomná celá vzorka nášho krásneho a zraneného človečenstva. Ale vrcholom, kde sa Boh a človek plne stretávajú, je v konečnom dôsledku Eucharistia, ktorá uskutočňuje to, čo Ježiš nazýva "novou a večnou zmluvou": v nej sa všetka ľudská láska premení na Božiu lásku a Božia láska sa bezvýhradne vylieva do ľudskej lásky. Odtiaľ pochádza tá obdivuhodná výmena: Cirkev sa stáva rodinou Božích detí, ľudská rodina sa dokonca stáva "domácou Cirkvou".

Eucharistia je teda vykúpením a osudom všetkých najdrahších citov a v tomto zmysle chápeme, že prijať

sväté prijímanie neznamena len prijať silu milovať, ale je to milovať tou istou Božou láskou, znamená to prijímať pravdu o zväzkoch lásky, aby pôsobila intímne, zostupovala do najhlbšej hĺbky ľudských túžob a obetí, ktoré prekračujú poriadok srdca. Tie hĺbky, ktoré je ťažké pochopiť a pre ktoré nie je ľahké rozhodnúť sa a ktoré môže osvietiť a usmerniť iba prítomnosť Ježiša a jeho Ducha. Nakoniec, Pán nechce, aby nám bolo príliš ťažké žiť: chce prísť a pomôcť nám, a to nie len tým, že bude blízko, ale tým, že nám umožní zdieľať jeho mentalitu, jeho pocity, jeho lásku. Nie je náhoda, že Katechizmus hovorí, že keď prijímame, zjednocujeme sa s Ježišom vo všetkom, v "tele, krvi, duši a božstve"!

Magistérium Cirkvi zase oduševnene hovorí o spojení medzi manželstvom a Eucharistiou: „Posväcujúca úloha kresťanskej rodiny má svoje prvé korene v krste a svoje najvyššie vyjadrenie v Eucharistii, s ktorou je kresťanské manželstvo úzko spojené.“; „Eucharistia je sviatosťou ženícha a nevesty“, „je prameňom kresťanského manželstva“; „V eucharistickom dare lásky nachádza kresťanská rodina základ a dušu svojho spoločenstva a poslania“ (Sacramentum caritatis, 27, 28).

Medzi Eucharistiou a manželstvom sa tak vytvára dôverná vzájomnosť: ako učí koncil, na jednej strane „Pravá manželská láska je zapojená do Božej lásky“, na druhej strane „je podporovaná a obohacovaná vykupiteľskou mocou Krista a Cirkvi“ (GS 48); alebo na jednej strane „manželstvo pokrstených sa stáva skutočným symbolom novej a večnej zmluvy“, na druhej strane „Pán darúva nové srdce a robí muža a ženu schopnými milovať sa tak, ako nás miloval Kristus“ (FC 13); alebo napokon krásnymi slovami Benedikta XVI. v jeho encyklike o láske: „Manželstvo založené na výlučnej a definitívnej láske sa stáva zobrazením vzťahu Boha k jeho ľudu a naopak: spôsob, akým miluje Boh, sa stáva mierou ľudskej lásky“ (DC 11). Skrátka, Boh stvoril ľudstvo schopné prijať jeho božstvo a urobil ľudskú lásku schopnou prijať Božiu lásku a vyjadriť ju. Odtiaľ pochádza hlboká príbuznosť medzi eucharistickým zväzkom a rodinnými väzbami: budeme o tom hovoriť znova.

Láska je len jedna!

Analógia medzi eucharistickým spoločenstvom a rodinným spoločenstvom je teda skutočne hlboká:

v oboch koluje tá istá láska! Zamyslime sa nad tým trochu, aj keď len v náznakoch:

1. v Eucharistii nie je jednoduchý dar, ale dar lásky: ako v rodine, v ktorej sa z lásky vytvárajú putá; 2. v Eucharistii nám Ježiš nedáva niečo, ale seba samého, a svojou obetou plodí Cirkev ako svoju Nevestu: tak ako v rodine, ktorá v každom zmysle uskutočňuje dar života v svadobnej a rodičovskej forme; 3. aj v Eucharistii, ako aj v rodine jednota lásky zahŕňa rozdiel: v jednom medzi našou chudobou a bohatstvom Pána, v druhom medzi silou muža a nežnosťou ženy: nie je to to isté, ale v oboch prípadoch je "krásny rozdiel"; 4. a nakoniec, tak ako v rodine nemilujeme, neplodíme a neživíme sa nielen dušou, ale aj telom, tak aj v Eucharistii nás Ježiš miluje, rodí a živí darom svojho tela.

Niekoľko by mohol povedať: aká konkrétna je Božia láska a aké sladké je pomyslieť na to, že vďaka Eucharistii, "sviatosti lásky", sa rodina stáva prvým prostredím, v ktorom možno zakúsiť Ježišovo "nové prikázanie", ktorým prechádza nielen telo a krv, ale aj viera a milosť; kde náklonnosť nie je len inštinktívna pripútanosť, ale aj oddanosť až po obetu; kde sa učíme milovať "tak, ako Ježiš miloval nás," a "už viac nežiť pre seba"; kde sa človek stáva služobníkom z lásky a nie zo slabosti; kde je jeden ochotný položiť svoj život, trpieť a zomrieť za druhého; kde dosiahneme tú jednotu lásky, po ktorej človek môže tak veľmi túžiť, ale ktorú vie dosiahnuť iba Ježiš!

Roberto Carelli, SDB

(Zdroj: Roberto Carelli – Abeceda rodiny)

Saleziánski blahoslavení a svätí

9. február: Euzébia Palominová Yenes FMA, blahoslavená

Euzébia Palominová Yenes sa narodila na sklonku devätnásteho storočia, 15. decembra 1899, v Cantalpine, malom mestečku v provincii Salamanca (Španielsko), v rodine tak bohatej na vieru, ako chudobnej na majetok. Otec Augustín, muž veľkej dobroty a nežnosti, pracuje ako sezónny robotník v službách vlastníkov pôdy v okolí, zatiaľ čo matka Juana Yenes sa stará o dom so svojimi štyrmi deťmi. V zime, keď vidiek odpočíva a chýba práca, chlieb je vzácny. Otec Palomino je preto nútený žobrať u iných chudobných ľudí po dedinách v tejto oblasti. Niekedy ho sprevádza sotva sedemročná malá Euzébia, ktorá si neuvedomuje poníženia, ktoré otec prežíva: ona si užíva prechádzky po vidieckych chodníkoch a šťastne poskakuje vedľa svojho otca, ktorý ju učí obdivovať krásu stvorenia a ktorý z krásy kastílskej krajiny čerpá katechetické myšlienky, ktoré ju očarujú. Potom, keď príde do nejakého sedliackeho domu, usmieva sa na dobrých ľudí, aby ich prijali a dali im "chlieb z lásky k Bohu".

Prvé stretnutie s Ježišom v Eucharistii vo veku ôsmich rokov dalo dievčaťu prekvapujúce vnímanie zmyslu spolupatričnosti a obetovania seba samej ako úplného daru Pánovi. Veľmi skoro musela opustiť školu, aby pomohla rodine, ukázala sa predčasne zrelá a stará sa o deti niektorých rodín, zatiaľ čo jej rodičia sú v práci. Keď má dvanásť rokov, odchádza so svojou staršou sestrou do Salamanky a dáva sa do služieb niektorým rodinám ako opatrovatelka a

služka pre všetky práce. V nedeľu popoludní, keď sa dostala do sviatočného oratória Dcéry Panny Márie Pomocnice, stretla sa so sestrami, ktoré sa rozhodli požiadať ju

o to, aby pomáhala v komunite. Euzébia to radostne prijala a okamžite sa pustila do práce: pomáhala v kuchyni, nosila drevo, upratovala dom, vešala bielizeň na veľkom nádvorí, išla sprevádzať skupinu študentov do štátnej školy a vybavovala ďalšie veci v meste.

Euzébiina tajná túžba úplne sa zasvätiť Pánovi sa rozohorela viac ako kedykoľvek predtým a prenikla každú jej modlitbu, každý jej úkon. Hovorí: "Ak si budem usilovne plniť svoje povinnosti, poteším Pannu Máriu a jedného dňa budem môcť byť jej dcérou v inštitúte." Neodvážuje sa, pre svoju chudobu a nedostatok vzdelania, pýtať sa na možnosť vstúpiť k sestrám, nepovažuje sa za hodnú takejto milosti. Avšak predstavenej, ktorá vizitovala komunitu, sa s tým zdôverila a ona ju prijala s materinskou dobrotou a upokojila ju: "Nerob si starosti." A ochotne, podľa noriem najvyššej predstavenej, sa rozhodne umožniť jej vstup do rehole.

5. augusta 1922 začala noviciát v rámci prípravy na svoju profesiu. Hodiny štúdia a modlitby sa striedajú

s hodinami práce a Euzébia je vrcholne spokojná a radostná. Po dvoch rokoch, v roku 1924, zložila rehoľné sľuby, ktoré ju pripútali v láske k Pánovi. Bola pridelená do domu vo Valverde del Camino, kde v tom čase žilo 9 000 obyvateľov, na juhozápade Španielska v banskej oblasti Andalúzie smerom k hraniciam s Portugalskom. Mladé dievčatá zo školy a oratória pri prvom stretnutí s ňou neskrývajú určité sklamanie: nová sestra sa javí dosť bezvýznamná, malá a bledá, nie veľmi krásna, s veľkými rukami a navyše má škaredé meno.

Nasledujúce ráno je malá mníška na svojom pracovisku: mnohostranná práca ju zamestnáva v kuchyni, na vrátnici, v šatni, pri starostlivosti o malú zeleninovú záhradu a o dievčatá v slávnostnom oratóriu. Teší ju, že „je v Pánovom dome každý deň svojho života“. To je „kráľovská“ situácia, v ktorej sa jej duch, obývajúc najvyššie sféry lásky, cíti poctený. Deti sú čoskoro uchvátené jej rozprávaním misionárskych príbehov, o živote svätých, o miestach mariánskej úcty alebo o veselých príhodách dona Bosca, na ktoré si spomína vďaka dobrej pamäti a vie ich urobiť príťažlivými a preniknutými silou svojho presvedčivého citu, svojej jednoduchej viery.

Všetko v sestre Euzébii odráža lásku k Bohu a silnú túžbu, aby bol milovaný: jej pracovné dni sú toho jasným dôkazom, čo potvrdzujú aj obľúbené témy jej rozhovorov: predovšetkým o Ježišovej láske ku všetkým ľuďom, ktorých jeho umučenie zachránilo. Ježišove sväté rany sú knihou, ktorú sestra Euzébia číta každý deň. Čerpá z nej nápady prostredníctvom jednoduchej „korunky“, ktorú odporúča každému. Vo svojich listoch sa stala apoštolkou oddanosti milosrdnej láske, podľa Ježišových zjavení poľskej mníške, teraz svätice Faustíny Kowalskej, ktoré v Španielsku rozšíril dominikánsky kňaz Juan Arintero.

Druhým „pólom“ zbožnosti a katechézy sestry Euzébie bola náuka o „pravej mariánskej úcte“, ktorej učil francúzsky svätý Ľudovít M. Grignon de Montfort. To bolo dušou a prostriedkom apoštolátu sestry Euzébie počas jej krátkeho života. Jej adresáti boli dievčatá, mladí ľudia, matky rodín, seminaristi, kňazi. „Možno v celom Španielsku nebol farár,“ hovorí sa v Procesoch, „ktorý by nedostal list od sestry Euzébie o mariánskom otroctve“. Keď začiatkom 30. rokov 20. storočia vstúpilo Španielsko do krčiev revolúcie pre hnev bezbožníkov, ktorí sa zaviazali zničiť náboženstvo, sestra Euzébia neváhala prijať princíp „zástupnej obety“ až do jeho extrémnych dôsledkov a bola doslova pripravená zbaviť sa všetkého. Obetovala sa Pánovi ako obeť za spásu Španielska,

za slobodu náboženstva. Obeť bola Bohom prijatá. V auguste 1932 objavuje vo svojom tele prvý nádor. Potom ju astma, ktorá ju v rôznych obdobiach znepokojovala, začína trápiť v neznesiteľnej miere, k tomu ešte iné nepríjemné choroby.

V tom čase sestru Eusébiu zarmútili vnútorné vízie krvi viac než jej nevysvetliteľné telesné choroby. 4. októbra 1934, keď sa s ňou niektoré z jej sestier modlili v miestnosti, kde sa obetovala, prerušila modlitbu, zbledla a povedala: „Veľa sa modlite za Katalánsko.“ Bol to moment, keď sa začalo povstanie robotníkov v Astúrii a katalánske povstanie v Barcelone (4. – 15. októbra 1934), ktoré predstavovalo „začiatok zjavení“. Víziu krvi mala aj pre svoju drahú direktorku, sestru Carmen Moreno Benítezovú, ktorá bola zastrelená spolu s inou sestrou 6. septembra 1936. (V roku 2001, po uznaní mučeníctva, bola vyhlásená za blahoslavenú.)

Medzitým sa choroby sestry Euzébie zhoršili: ošetrojúci lekár priznal, že nevie definovať chorobu, ktorá spolu s astmou spôsobuje, že sa jej končatiny krútia a zmenšujú ju na kľbko priadze. Tí, ktorí ju navštevovali, cítili morálnu silu a svetlo svätosti, ktoré vyžaruje z tých úbohých boľavých údov, zanechávajúc absolútne nedotknutú jasnosť jej myšlienok, jemnosť citov a láskavosť v konaní. Sestrám, ktoré jej pomáhajú, sľubuje: „Vrátim sa ešte k mojim malým prechádzkam.“

Uprostred noci z 9. na 10. februára 1935 zomiera, ale zdá sa, akoby pokojne zaspala. Krehké pozostatky, zdobené mnohými kvetmi, celý deň navštevujú zástupy z celého Valverde. A všetci si šepkajú: „Zomrela svätica.“

Modlitba

*Bože, ty si formoval srdce
blahoslavenej Euzébie,
podľa veľkonočného tajomstva tvojho Syna,
až po darovanie života,
daj, aby sme posilnení príkladom jej pokory a radosti,
ustavične rástli v láske k tebe
a v službe chudobným.
Prosíme ťa, aby si oslávil túto svoju pokornú
služobnicu
a aby si nám na jej príhovor udelil
milosť, o ktorú prosíme ...
**Skrze Krista, nášho Pána.
Amen.***

Pierluigi Cameroni, SDB

(Zdroj: Pierluigi Cameroni - Come stelle nel cielo)

Rodinná kronika

ADMA v Kolumbii

Dňa 7. decembra 2024 bolo vo farnosti Panny Márie z Chiquinquirá predstavených deväť kandidátov Združenia Márie Pomocnice kresťanov.

Po dlhej ceste formácie a prípravy v Kolégiu Maritimo a v Kolégiu Márie Pomocnice v El Santuario Antioquia svedčili v Cirkvi a vo svojich rodinách o svojej láske k Panne Márii.

Svätej omši predsedal kňaz Fabio López, ktorý nás štedro prijíma každý 24. deň v mesiaci na modlitbu svätého ruženca a Eucharistiu.

Pri tejto príležitosti ďakujeme aj sestre Lucrecii Uribe za oživenie a impulz, ktorý dala skupine ADMA vo svete.

Nový rok s rodinou – Materská ADMA

Koniec roka 2025 oslávila skupina rodín patriacich do Materského združenia ADMA, približne 130 ľudí, v Alassi, v provincii Savona, kde v zariadení „Madonna degli Angeli“ v dňoch od 29. decembra do 1. januára 2025 prežili spoločný čas v kresťanskom rodinnom štýle naplnený rozjímaním, modlitbou, sviatosťou zmierenia a slávením Eucharistie.

Don Roberto Carelli, salezián dona Bosca, sprevádzal rodiny pri úvahách o liturgii Vianoc. Pre dospelých boli tieto dni plné chvíľ spoločnej modlitby, pokojného zdieľania sa a stíšenia.

Deťom z materských a základných škôl oživil dopoludnia študenti zo stredných a vysokých škôl, ktorí organizovali tímové hry a voľný čas detí.

Sestra Lucrecia Uribe, sestra Inštitútu Dcér Márie Pomocnice kresťanov, svetová animátorka ADMA, mala príležitosť pobudnúť s deťmi a mladými ľuďmi, prežiť spolu s nimi chvíle zamyslení a pripraviť ďakovnú akciu počas Te Deum.

Po obede bola každá rodina vyzvaná, aby svoj voľný čas strávila spolu, rôznymi spôsobmi: v prírode a na pláži alebo s priateľmi a príbuznými.

Silným momentom spoločenstva medzi rodičmi

a deťmi bola saleziánska tombola, ktorá vytvorila atmosféru spontánnosti, radosti a jednoduchosti.

Pred slávnostným novoročným prípitkom a ohňostrojom sa všetci účastníci zhromaždili pred Najsvätejšou sviatosťou, aby poďakovali za mnohé prijaté milosti a zverili nový rok Ježišovi a Márii, Pomocnici kresťanov.

R. D. Del Kongo – Výzva k jednote a solidarite v saleziánskej rodine dona Bosca Ngangi

Pri príležitosti kanonickej návštevy saleziánskeho diela „Don Bosco Ngangi“ sa don Tryphon Kalimira, vikár saleziánskej provincie Strednej Afriky (AFC), stretol so všetkými členmi saleziánskej rodiny tohto diela: saleziánmi spolupracovníkmi (ASC), dobrovoľníkmi dona Bosca (VDB), exaliévmi dona Bosca (EX.DB) a Združením Márie, Pomocnice kresťanov (ADMA). Po svätej omši, ktorej predsedal provinciálny vikár, pokračoval deň rozhovormi s účastníkmi, počas ktorých zdôraznil kľúčový význam týchto skupín pri realizácii saleziánskeho poslania: „Rôzne saleziánske vetvy tvoria chrbticu našej kongregácie,“ povedal. Odporúčal tiež pravidelne organizovať chvíle formácie a spirituality, aby sa posilnil kresťanský a misijný život každého človeka. Napokon zdôraznil dôležitosť jednoty a spolupráce medzi skupinami, aby sa zabezpečil úspech saleziánskej misie v práci. Deň sa skončil chvíľou družnosti a bratského zdieľania na vnútornom nádvorí saleziánskej komunity, kde sa všetci účastníci zhromaždili okolo dona Tryphona

Kalimiru, aby posilnili bratské putá v saleziánskej rodine.

Prežili sme deň, v ktorom nechýbala radosť, rozjímanie, modlitba a prítomnosť Pomocnice kresťanov. Stretnutím nás sprevádzali don José Correa, SDB, národný animátor ADMA, a páter Julio González, farár zo Sarandí del Yi.

Úmysel modlitieb na tento mesiac

Za kňazské a rehoľné povolania

Chceme zjednotiť modlitby všetkých skupín ADMA na celom svete na úmysel pápeža Františka.

Za kňazské a rehoľné povolania

Modlime sa, aby sa cirkevné spoločenstvo vedelo ujať túžob i váhaní mladých, ktorí cítia povolanie slúžiť Kristovi v kňazskom a rehoľnom živote.